

Српска православна црква и верници данас прослављају Светог Георгија, једног од девет великомученика и првих страдалника за хришћанску веру. Према народним обичајима, Ђурђевдан је празник који се односи на здравље укућана, удају и женидбу младих, плодност стоке и добре усеве.

Свети Георгије (275-303) је живео у време цара Диоклецијана, великог прогонитеља присталица тада непризнате хришћанске вере.

Георгије је већ у двадесетој години доспео до чина трибуна у служби цара Диоклецијана, који је у њега полагао велике наде.

Млади трибун, како каже предање хришћанске цркве, одважно је ступио пред цара и саопштио му да је хришћанин, чиме је започело његово страдање за веру.

Под његовим утицајем, многи су примили веру Христову, а међу њима и царева жена Александра.

Цар Диоклецијан, осудио је Георгија на окове, тамницу и страшна мучења која нису променила његова убеђења. Осудио је на смрт одсецањем главе и Георгија и своју жену Александру, која је издахнула на стратишту пре погубљења.

Празник светог Георгија, једног од девет великомученика и првих страдалника за хришћанску веру, обележава се у свим храмовима Српске православне цркве и једна је од најчешћих слава православних Срба.

Ћурђевдан се у народу сматра за границу између зиме и лета, празник који се односи на здравље укућана, удају и женидбу младих, плодност стоке и добре усеве.

Црква на овај дан обележава погубљење светог Георгија, које се десило 23. априла 303. године.

Ћурђевдан је празник који се односи на народне обичаје, од којих је главни плетење венаца од биља, умивање биљем, купање на реци.

Један од народних обичаја је и да увече, уочи Ћурђевдана, неко од укућана накида зелених гранчица у најближој шуми и њима окити врата и прозоре на кући и осталим зградама, и капије. То се чини да би година и дом били берићетни, "да буде здравља, плода и рода у дому, пољу, тору и обору".

Понегде је обичај да се зеленилом кити на сам Ћурђевдан пре зоре, одлази у природу на "ћурђевдански уранак", на неко згодно место у шуми које се изабере, на пропланку или поред реке.

На ћурђевданским уранцима млади се опасују врбовим прућем - "да буду напредни као

врба", ките здравцем - "да буду здрави као здравац", копривом "да коприва опече болести са њим" и селеном - "да им душа мирише као селен".

Свети Георгије се на иконама представља на коњу, у војводском оделу, са којег копљем пробада страшну аждају. Нешто даље од њега, стоји једна жена у господском оделу. Аждаја на икони представља многобожачку силу која је "прождирала" бројне невинне хришћане.

Свети Георгије ју је, по веровању, победио и својом мученичком смрћу задао смртни ударац "незнабоштву".

Под победом коју је свети Георгије однео над аждајом, вероватно се мисли на прекид прогона хришћана, десет година после његове смрти и проглашење хришћанства званичном религијом Римског царства од стране цара Константина.

Жена на икони је можда и сама царица Александра, жена цара Диоклецијана и верује се да представља симболично младу хришћанску цркву.

(РТС)